

Skæbne. Enhver ny Oplevelse skulde kun forøge hendes Ensomhedsfølelse og hendes Tristhed.

Hun fulgte Veninden ud gennem Alleen og holdt hende hele Tiden under Armen, skønt Metas Holdning paa ingen Maade indbød dertil. Ved Enden af Alleen sagde hun hende Farvel med et Kys.

Idet hun langsomt gik tilbage, kom hun til at tænke paa noget, som Pastor Gaardbo havde sagt om Meta og hendes Mand. I sin utrættelige Missionsiver havde han engang i en af deres Samtaler erklæret, at han ikke forstod, hvordan et alvorligt Menneske kunde leve uden Gud, og da hun i den Anledning henviste ham til at spørge sin egen Broder, havde han vemodig svaret, at hans Broders og Metas huslige Lykke foreløbig fyldte deres Hjerter helt.

„Men den Dag, Sorgen banker paa deres Dør — og den Dag kommer jo for ethvert Menneske — da vil ogsaa de søge Hjælpen der, hvor den alene er at finde. Det Haab slipper jeg aldrig.“

Hun havde tænkt paa, om Meta og hendes Mand vidste, hvad det var for Forhaabninger, han gik om med paa deres Vegne. Hun kunde ogsaa huske, at hun havde haft paa Læben at spørge ham, om hans afdøde Kæreste var Kristen, eller om han ogsaa for hendes Vedkommende havde haabet paa Sorgens og Lidelsens Overtalelsesgaver. For i saa Fald var det maaske ikke saa sikkert, at den unge Pige var død ved et Ulykkestilfælde. Før eller senere *maatte* hun jo næsten drives ind i Døden af en saa forbryderisk Selvretfærdighed.

Hun forstod ham ikke. Hvor kunde han, som var saa hjælpsom og god og fuld af Kærlighed til Menneskene, samtidig være saa umenneskelig uforsonlig? Vidste han da ikke, at ethvert stakkels Menneskekryb, i al Fald enhver Kvinde, vilde elskes for sin egen og ikke for sine Meningers, ikke for sin Tros Skyld? . . . Aa, disse uforgribelige Meninger om alt i Himlen og paa Jorden! Var Tilværelsen da ikke i Forvejen frygtelig nok, siden Menneskene absolut skulde plage Livet af hinanden med denne evige Strid om Drømme!

Paa Vejen op ad Trappen hørte hun, at Frøken Søholm var